

SZÁM.

Ödön,
Margit,
Széll
József.

szá-
:

ridrich
ala és
luska,
Bergl
Dezső,
Hajós
Miklós.

unt az
István
hatal-
hogy
köz-
lek. A
mamád
előt-
az én
v. Az
om el.
iáknak
egy-egy
terson
tejtése?
alási s
ját. —
bővitve
kime-
kereh,
sed tel-
kedves
testv.
szolgá-

előmoz-
Stauber

s ada-
ácsí.

um-épület.
sten.



A RÉGI KASTÉLYBAN. (Lásd a 352. lapon.)

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. november 2
XLI. kötet. 22. szám. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —



(Folytatás.)

MIG így szót váltottak, az idegen le nem vette a szemét Bénikéről. Annyira, hogy Elemérnek föltűnt a dolog. Mindjárt kérdezte is, még pedig meglehetősen kemény hangon:

— Mit nézi úgy Bénikét?

E pár szónak csodálatos hatása volt. Az idegen, a helyett, hogy valami magyarázattal vagy mentegetőzéssel felelt volna Elemérnek, egy pillanatra szinte elhalványodott és megtántorodott, mint a kit nagy lelki fölindulás ér, aztán oda ugrott Bénikéhez, ölébe emelte és össze csókolta.

— Fiam, édes gyermekem! Nem csalódtam, megtaláltalak. Tudtam, tudtam, hogy megtalállak!

Hogy Elemér nagyot ámult, könnyen elhiheti akárki. De még Bénike sem igen tudta hamarosan, mi történik vele, és pár pillanatig szó nélkül engedte, hogy az idegen ember ölben tartsa, szorongassa, mint valami kis babát; pedig máskülönben Bénike az effélet nem szerette, mert úgy vélte, hogy ő már nagy fiu arra, hogy úgy dédelgessék, mint holmi kis pólyás-gyermeket. Csakhogy most lassanként mégis érteni kezdte, amit ez az idegen beszél. Az pedig oly váratlan, csodás nagy öröm volt neki is, hogy szinte el sem akarta hinni. Talán csak álmodik. És mikor az idegen végre ismét letette őt a földre, Bénike zavarodottan, akadozva szólt:

— De hát... hogy lehet az? Ha én fia vagyok... akkor ön az apám, akkor hát nekem van apám... pedig én soha sem láttam!

— Nem láttad? Dehogy nem láttad, kedves fiam! Csakhogy persze nem emlékszel rá, mert az jó régecskén volt; akkor még csöpp kis vitéz voltál. De mégis emlékezhetnél rá egy kicsit. Gondolj csak vissza, mikor egészen kicsike voltál, éppen hogy csak már járni tudtál, kinek a térdén lovagoltál annyiszor? Kivel ültél együtt lóháton a nyeregben?... még pedig ugyancsak vitézül, huszárosan ültél... egész gyönyörűségem telt benne, mert azt reméltem, hogy igazi bátor legény lesz belőled.

— Már abban igaza is volt, szólt közbe Elemér, ki nagyon megszerette az idegent, mikor ez Bénikét dicsérni kezdte. Bénike most sem egykönnyen ijed meg az árnyékától, a lovat pedig jobban megüli nálamnál, pedig én nagyobb és erősebb vagyok.

— Ugy-e, ugy-e? szólt az idegen. Tudtam én azt... de azt is remélem, hogy engem az én Bénikém nem felejtett el végképen.

— Eleinte emlegette is, szólt Elemér. Mondták nekem, de magam is hallottam, hogy az első napokban a papát emlegette és azt kívánta, hogy lovagoltassák térdem, mint a papa szokta. Aztán lassanként elfelejtette. No, de most először is azt kell tudnunk, hogy ön igazán atyja-e Bénikének?

— Az bizonyos! Hiszen azért jöttem erre a tájra, hogy megkeressem. Ide vezetett a nyom, melyet sok kutatással végre

megtalálta... haza értem... találtam... fölkutassam... próbálja... fiamat!

Bénike... rendes... gondoljon... éledtek a... régi hom... és amint... mintha il... emlékeber... az. De há... most! Az... gondolt... azt sem t... nevők és... félt, hogy... mellett a... arra, hog... szer még... ahol neki... boldog g... dolt erre... mindenki... történhet... És im... Megtör... tötte kép... jóságos t... hogy az... ölbe kapj... halmozza... megnyilt... voltakép... és azt se... mi lesz

megtaláltam. Mikor egy hónappal ezelőtt haza értem az öreg anyámhoz és nem találtam ott, rögtön megindultam, hogy fölkutassam . . . most aztán meg se próbálja valaki, hogy elvegye tőlem a fiamat!

Bénike csak ámult s úgy kizök kent a rendes sodrából, hogy alig tudta, mit gondoljon. Most, hogy emlékeztették, föléledtek a lelkében holmi régi, nagyon régi homályos emlékek kicsike korából és amint az idegent nézte, csakugyan . . . mintha ilyen lett volna az, akit ködös emlékében lát; a hangja is szakasztott az. De hát ez olyan csodálatos! És éppen most! Az utóbbi pár hónap alatt sokszor gondolt ő a maga árvaságára hogy még azt sem tudja, van-e apja, anyja, mi a nevök és mi az ő neve? . . . és mikor attól félt, hogy nem lesz maradása Elemér mellett a kastélyban, sokszor gondolt arra, hogy ha valami jó tündér egyszer még vissza vezetné olyan helyre, ahol neki is volna apja, anyja, mint más boldog gyermeknek. De csak úgy gondolt erre, mint afféle mesére, melyről mindenki tudja, hogy csak mese, nem történhetik az meg soha sem.

És ime, megtörtént!

Megtörtént, mert itt van ez a napsütötte képű, izmos, kissé torzomborz, de jószágos tekintetű ember, aki azt mondja, hogy az ő apja; aki nem is kérdi, csak ölbe kapja, össze csókolja, szerető szókkal halmozza el. Bénike szívében is teljesen megnyílt a szeretet édes érzése és, ámbár voltakép még nem tudott igazán semmit és azt sem tudta, hogy most már aztán mi lesz mind- ebből, szinte áhitattal

simult oda az idegenhez és reménykedve is, félve is, kérdé:

— De igazán . . . igazán az apácskám?

— Ne kételkedjél, kedves fiam. Oly bizonyos az, mint hogy ott ragyog most a nap az égen.

De ámbár a nap csakugyan kétség-telenül ott ragyogott az égen, Elemér, aki már nagyobb és óvatosabb volt, meglepetéséből fölocsudva, így szólt:

— No, már ezt csakugyan tisztába kell hozni. Jöjjön csak amoda a kastélyba. Bénike, mi siessünk előre.

Bénike azonban máskép gondolkozott.

— Szaladj csak te előre, Elemér . . . én majd itt maradok az apácskámmal és velem megyek. Mindjárt ott leszünk.

Az idegen gyöngéd szeretettel, szinte hálásan nézett Bénikére. Látszott, mennyire jól esik neki, hogy Bénike ezeket a szerető szavakat mondta.

Elemér is, aki mindig nemesen, szépen gondolkozott és érzett, voltaképen szerette, hogy Bénike így szólt. Pedig neki ez az egész váratlan, meglepő dolog sehogy sem akart tetszeni. Még azt sem hitte egészen és igazán, hogy ez az idegen csakugyan a Bénike apja . . . ha pedig az, akkor már éppen baj lesz . . . De azért mégis csak úgy van az rendjén, hogy Bénike gyöngéd és figyelmes legyen ahhoz, aki atyjának mondja magát.

— Majd én előre szaladok hát, szólt Elemér. Bejelentem otthon, milyen nagy ujság van.

Szaladt is, és haza érve, már az udvarról nagy izgatottan kiáltotta a nagymamának, ki a nevelővel ott sétálgatott:

— Nagymama! Képzeld csak! Megjött a Bénike apja... azaz egy ember jött, aki azt mondja, hogy ő a Bénike apja.

A nagymama és a nevelő is meg voltak lepve egy kicsit, de éppenséggel nem jutottak olyan nagy felindulásba, mint Elemér várta. Mintha bizony ők talán számítottak volna is rá, hogy ennek egyszer meg köll történnie.

— De ugy-e nagymama, szólt ismét Elemér, ugy-e nevelő ur: azért, hogy ez az ember azt mondja, hát még nem bizonyos, nem köll elhinni, hogy ő csakugyan a Bénike apja? És nem viheti el innen Bénikét!

— Természetes, hogy ugy pusztá szóra nem hihetünk el mindent, felelt a nagymama. De valószínű mégis, hogy igazat beszél, mert abban nem igen telnek valakinek öröme, hogy egy idegen árva fiú gondját a nyakába vegye.

— No, az is megtörténhetik, szólt a nevelő. Lehet, hogy hallotta hírét, milyen jó barátságban él Elemér Bénikével és arra számít, hogy talán pénzt kap itt,

ha rááll, hogy még hagyja itt a kis fiút. Minden esetre jól ki kell vallatni.

— Önre bízom ezt a dolgot, nevelő ur, szólt a nagymama. Ha aztán tisztába jött, jelentse nekem, miben áll a dolog.

A nagymama bement, a nevelő pedig Elemérrel ott a kapuban várta a váratlan

vendéget, ki csakhamar meg is érkezett Bénikével. A nevelő jól szemügyre vette az idegent, ez pedig egy csöppet sem látszott félni a firkésző tekintettől. Erős termetű, napsütötte képű férfiú volt, igen tisztesen öltözve, de mégsem látszott egészen uri embernek. Öröm tükröződött az arcán s illedelmesen, nyugodtan állt szóba a nevelővel, ki így szólt az idegenhez:

— Már hallottam Elemér báró-

tól, milyen nagy ujság történt: hogy ön fiának mondja a mi kis Bénikénket.

— Nem csak mondom, hanem valóban az is, felelé az idegen határozott hangon. Bizonyos voltam benne, hogy itt találok.

— Örülni fogunk, ha csakugyan bebi-



VÁRAKOZÁS. (Lásd a 341. lapon.)

zonyul, ha a nevelő. hogy ez ne szóra nem fiucsát.

— Ter- godtan. E mondtak mes. jó en hiába ker megkeress

— És vinni tul mér. Abb

— Csal mér, szólt zük. Ha Bénikének szavunk l val. Ha a De a bár hozzam ti lem a szo

A nevelő fiú pedig molyodva len lepte hogy enne válás lehe viheti. Csá godott be hozzá, ho megtörtén mondá:

— Oh, meg majd nem enged félj Bénik ezzel az id

zonyul, hogy Bénikénk nem árva, szolt a nevelő. De ön kétségkívül belátja, hogy ez nem olyan egyszerű dolog; pusztá szóra nem engedhetjük oda akárkinek a fiúcskát.

— Természetes, felelé az idegen nyugodtan. Ebből is látom, mennyire igazat mondtak azzal, hogy fiam itt igazi nemes, jó emberek közé jutott. Nem jöttem hiába keresztül a nagy tengeren, hogy megkeressem.

— És talán bizony magával akarná vinni tul a tengeren? pattant ki Elemér. Abbólsemmi sem lesz!

— Csak lassan, lassan, kedves Elemér, szolt a nevelő. Majd tisztába hozzuk. Ha vendégünk csakugyan atyja Bénikének, akkor nekünk nincs többé szavunk hozzá, hogy mit tegyen a fiával. Ha akarja, elviszi a tengeren tul is. De a báróné megbizott, hogy ezt mind hozzam tisztába. Azért kérem, jőjjön velem a szobámba.

A nevelő az idegennel bement, a két fiu pedig ott kint maradt, nagyon elkomolyodva és megzavarodva. Igen hirtelen lepte meg őket, amit most hallottak: hogy ennek a nagy ujságnak szomorú válás lehet a vége, Bénikét az apja elviheti. Csakhogy Elemér ebbe nem nyugodott bele oly könnyen. Szokva volt hozzá, hogy az ő kedviért sok minden megtörténik. Hirtelen, szinte daczosan mondá:

— Oh, végezhetnek ők akármit, én meg majd beszélek a nagymamával. Oh, nem engedem én azt oly könnyen! Ne félj Bénike, nem fogsz innen elmenni ezzel az idegennel. Ugy-é, te sem akarsz?

Ez nagyon fogas kérdés volt. Bénike bizony nem igen tudta, hogy ő voltképen mit szeretne. Ha arra gondolt, hogy válnia kell Elemértől, ki őt anynyira szerette, valni ettől a szép kastélytól, hol olyan jó dolga volt, hát bizony elszorult a szive; de viszont meg ha arra gondolt, hogy neki most már van apja, hogy már nem ágról szakadt árva, akit kegyelemből tartanak: akkor valami titkos büszkeséget és megelégedést érzett és azt kezdte hinni, hogy ez talán jobb. Persze, ugy lett volna legjobb, ha mind a két jó dolog együtt lehetett volna.

(Folytatása következik.)

V Á R A K O Z Á S.

(Képpel a 340. lapon.)

DADÁM, dadám, jó dadám,
Hasztalanul vár ma rám;
Vendéget köll haza vinnem —
Addig nem mozdulok innen.

Várom, várom Antikát,
Meg az öcssét, Bandikát;
De soká toalettáznak!..
Mintha kis lányok volnának.

No, végre nagy nehezen
Az Antika megjelen.
De hát hol maradt el Bandi?..
Csak nem fogom itten hagyni!

Hát a Bandi... ó jaj, jaj!..
Nos mi történt? Mi a baj?
Fél czipőjét elvesztette —
Vajjon hova is tehetete?

Mindegy már, akár hova,
Értünk jött már a dada!
Itthon maradsz szegény Bandi,
Csokoládét nem fogsz kapni!

PORTÁS, VICZA ÉS BELINDA.

-- Izzalmas történet, öt fejezetben és hét képen. --

I.



— JAJ! No! Ne olyan nagyon, Marcsi bácsi!

— Dehogy nem! Magad kívántad, hogy jó magasra lódítsalak. Most hát röpdülj!

— Igen... jaj!... De ha leesem!...

— Iparkodjál, hogy le ne essél. Fogózzál meg jól!

Meg is fogózott Zsófi, szüksége is volt rá, mert a hinta olyan magasra repült, hogy Zsófi bizony szinte azt hitte, keresztül repül a magas fák fölött. Ez tulajdonképpen kellemes és mulatságos is volt, csak éppen az a kis baj járt vele, hogy Zsófikának szédülni kezdett a feje. Azért kiáltozott olyan ijedten.

Más bácsi alkalmasint hallgatott volna a kis leány kiáltására, sőt még akkor sem lódtította volna olyan gyorsan és olyan magasra, ha Zsófi maga kívánja. De hát ez a Marcsi bácsi bizony még nem volt igazi öreg, okos bácsi, mert mindössze sem volt több tizenhét évesnél. A kis Zsófikának mégis bácsija volt, az bizonyos, de különben még csak gimnazista diák, aki még nem nőtt ki egészen a pajkos csinyekből. Most pedig nagy kedve telt benne, hogy annál magasabba hintázhassa Zsófikát, minél inkább ijedez a félős leányka.

Csakhogy az ilyen játék mindig csak addig tart, amíg egyszer bús vége nem

szakad. Marcsi bácsi is egyszerre csak azt vette észre, hogy sikoltozva röpdül le a magasból Zsófi. No, mindjárt halálosan összetöri magát.

Most már aztán Marcsi bácsi ijedt meg. Villámgyors szökkenéssel ott termett, ahol Zsófi lefelé zuhant. Föl akarta fogni a karjába. Föl is fogta. De a kis leány oly nagy súllyal zuhant le, hogy Marcsi bácsi, amint karjaiba elkapta, vele együtt elbukott. Együtt terültek el a földön.

Nagy baja nem történt egyiknek sem és Marcsi bácsi mindjárt talpra is ugrott. De Zsófi, aki egy kicsit elkábult és még inkább megijedt a nagy zuhanásban, mozdulatlanul, behunyt szemmel maradt elterülve a földön. Most már aztán igazán nagyot ijedt Marcsi bácsi, letérdelt a leányka mellé s élesztgette, szolítgatta.

— Zsófi... kedves hugocskám... nagyon megütötted magadat? Szólj hát! Jaj Istenem! Föl sem nyitja a szemét.

No, ezt megtette Zsófi, egy pillanatra föltekintett, de aztán megint csak behunyta a szemeit. Már ez mégis megvigasztalta Marcsi bácsit egy kicsit.

— Nem haltál meg, ugy-e? No szólj már! Nagyon sajnálom, Zsófikám, igazán sajnálom... ha tudtam volna, hogy csakugyan le fogsz esni, nem tettem volna. Máskor nem teszem, csak most állj föl szépen. Állj föl no... és ne szólj senkinek. Veszek neked valami szépet... egy szép bábút, akinek igazi szép haja lesz és nevetni fog tudni... meg kimondja hogy »mama«.

Már c
fika asz

— O
nekem j

— No

aki már

majd elt

— Ne

szólt Zs

ült. Az

csufolnó

és ha nin

az oka.

te vágta

voltál.

Marcs

— T

érte. Sz

hittem v

valaki, a

— Ne

— Ma

ujat, csa

ugyis b

pedig va

gyönyör

milyen a

Erre a

és nem k

Másna

ismerked

Még ped

mással sz

a régít.

— Im

szony, ber

samat, az

Már erre csakugyan fölnyitotta Zsó-fika a szemét.

— Oh, van nekem bábum... van nekem jó Viczuskám.

— No bizony! Az a kóczos vén jószág, aki már van vagy száz esztendő! Azt majd eltemetjük.

— Nem bizony, azt nem temetjük el, szólt Zsófica hevesen és mindjárt föl is ült. Az én Viczámat nem szabad így csufolnod, mert az még a mamámé volt... és ha nincs szép haja, annak is te vagy az oka... hallottam én a hírét, hogy te vágtad le a haját, mikor még kis fiu voltál.

Marci bácsi nagyot nevetett.

— Tökéletesen igaz. Ki is kaptam érte. Szegény öreg Vicza! Bizony nem hittem volna, hogy még akad valaha valaki, aki játszani fog vele.

— Nekem így is jó, ha nincs más.

— Majd lesz. Mondom, veszek neked újat, csak ne szólj senkinek. Holnap ugyis bekocsizunk a városba, pénzem pedig van elég. Majd meglátod, milyen gyönyörűt hozok. Akkor fogod csak tudni, milyen az igazán szép bábu.

Erre aztán Zsófica vígan talpra ugrott és nem bánta a nagy zuhanást.

II.

Másnap délután nagy bemutató és ismerkedés volt a Zsófica szobájában. Még pedig az asztalon. Ott állította egymással szembe Zsófica az új bábút meg a régit.

— Ime, kedves Belinda herczegkisasszony, bemutatom az én régi hű játszótársamat, az öreg Viczát... az én hamis



Marci bácsikám elnevezte Kóczos Viczának, mert hogy a haja kissé kurtára van nyirva és borzas. De az se baj, ő nem hiú. Hajtsd meg magad szépen, Vicza! Ez itt új játszótársunk. Belinda herczegkisasszony, a gyönyörűséges szépség, akit Marci bácsi ma hozott. Remélem, jó barátságban fogtok élni egymással.

A gyönyörűséges Belinda herczegkisasszony nyájasan mosolygott. Nem tudom azért-e, mert meg volt elégedve, vagy pedig mert, azt mondják, a herczegkisasszonyok mindig nyájasan mosolyognak, mivel tudják, hogy az emberek ezt jobban szeretik, mint a mogorva képet. Elég az hozzá, hogy Belinda mindig mosolygós képet mutatott. Ellenben a szegény Kóczos Vicza, aki nem volt herczegkisasszony, nem is iparkodott egy csöppet sem, hogy nyájjas képet mutasson. Olyan sanyaru, fanyar volt az ábrázata, hogy az uborka is mindjárt megsavanyodott volna tőle. Szólni azonban

egyikök sem szólt, de úgy titkon mind-egyik elgondolta a magát.

Belinda, a gyönyörűséges, ilyenformát gondolt:

— Jaj, szegény istenadta Viczája, de sanyaru egy jószág! Micsoda ócska holmi van rajta! Olyan, akárcsak a száz esztendő előtti divat. A haját meg mintha kitépdesték volna. No, ilyen játszó társat nem kívánok magamnak. Remélem, nem is leszünk sokat együtt, nem vagyunk mi egymáshoz való.

Már ami ezt illeti, Kóczos Vicza is éppen ilyen formát gondolt, csakhogy egészen más okból.

— Ugyan miféle kiállhatatlan czifra jószág ez? Ugy ki van cziczomázva, majd elröpül. Bizonyosan megszólja az én egyszerű ruháskámát és azt képzeli, hogy ő különb valami nálamnál. Ki nem állhatom! Csak ne is köllene vele együtt lennem!

Volt ott még valaki, csakhogy az asztalon nem lehetett látni, abból az okból, mert lent volt az asztal alatt. Ott nyújtózott el Portás, aki valóságos eleven kutya léteire többnek tartotta magát a hercezkisasszony Belindánál is. De éppen azért most nagyon elégedetlen volt.

— Lám, nekem be sem mutatja az új társunkat. Most már talán nem is fogja akarni, hogy én is játszótárs legyek. Jól van no, majd meglátjuk. Eddig bezeg én is jó voltam. Most ez a finnyás Belinka lesz itt a főszemély. De tudom, nem is lesz itt olyan békesség, mint eddig volt.

Eddig Portás nagyon hűséges és engedelmes eb volt, de mikor valakit az irigység csuf érzése lep meg, akkor hamar kivetkőzik régi jó tulajdonságaiból.

III.

Zsófiika mód nélkül örült a Marcsi bácsi szép ajándékának. Nem akart ő háládatlan lenni a Kóczos Vicza, meg a hű Portás iránt; igazán nem. De már arról csakugyan nem tehetett, hogy Belinda olyan nagyon sokkal szebb volt és ezért sokkal kellemesebben esett vele a játék, mint a régi morcos Viczával és az öreg Portással. Ez volt Zsófikának az első igazán szép bábuja, és már csak azért is szerette mindig magával hordozni, hogy mutogassa és mindenkinek eldicsekedjék vele.

— Szegény öreg Vicza, neki bizony most már többet köll itthon kuporognia. De hát nem igen illik hozzá a gyönyörűséges Belindához. Tudom is már, hogy lesz. Vicza lesz a Belinda komornája. Arra éppen jó.

Belinda most is mosolygott, bizonyosan, mert most is meg volt elégedve. Lehetett is, mikor olyan uri módba jutott, hogy még komornája is volt. De Vicza most még savanyubb képet vágott, mert neki meg sehogy sem tetszett, hogy ő, ki mindaddig egyedüli kedvencz volt, most ilyen cseléd-állapotra jut, akinek otthon kell buslakodnia, míg a szépséges Belinda kint sétál Zsófikával.

De hát tetszett, nem tetszett, így volt és így maradt. Sőt napról napra rosszabbul folyt a dolog, mert Zsófiika egészen belé szeretett a szépséges Belindába

és még P
versenyt a
keserítette



Egy n
szerzett
szertett
mindnyáj
ketten m
mérgele

— Há
gol mink
gedetlen
talanság.
az ölébe.

— A
vele? E
simogato
czeg urfi.

— De
hogy mu
linda kif

— Iga

— H

majd tu

— Ug

és még Portással sem futkosott többé versenyt az udvaron. Ez meg Portást keserítette el nagyon.



Egy napon Zsófiika szép új ruhát szerzett Belindának és bele öltöztette, aztán gyönyörködött benne. Ott ültek mindnyájan a földön, de bizony csak ketten mulattak. Portás és Vicza hátul mérgelődtek és összesugtak.

— Hát járja ez, hogy így elhanyagol minket, régi hű játszótársait? elégedetlenkedett Vicza. Ez csuf igazságtalanság. Engem most már sohasem vesz az ölébe.

— Azt hiszed, én jobban vagyok vele? Engem már egy hete meg sem simogatott. Persze, én nem vagyok herceg urfi, csak afféle szegény kutya.

— De azelőtt jók voltunk arra, ugy-e, hogy mulattassuk! Ez a haszontalan Belinda kiforgatott minden ősi jussunkból.

— Igazad van. De hát mit tegyünk?

— Ha én a te helyedben volnék, majd tudnám én!

— Ugyan no, már mit tudnál?

— Azt, hogy véget vetnék ennek a hetyke Belinda hercezkisasszonynak. De hát nekem nem szabad mozdulnom, mikor itt van az urnóm.

— No, én mozdulhatok. De mit érek vele?

— Hát nincsenek erős lábaid, erős fogaid?

— Az bizony van! Nincs olyan csont, amelyet össze ne rágnak.

— No lám! Belinda pedig nem olyan kemény, mint a csont, tehát elbánhatnál vele. Egészen rajtad áll, hogy kitöltsük a bosszunkat ellenségünkön.

— Gondolod? Talán csakugyan lehetséges. De hogyan fogjak hozzá?

— Pszt! Majd meghányjuk vetjük, ha magunk leszünk.

IV.

Ha nem mondom is el széltiben-hoszszában, akárki is könnyen kitalálhatja,



mit végzett a két összeesküvő, mikor magára maradt. Kajánul össze sugtak

és igen rövid idő alatt gyönyörűségesen megegyeztek, hogy Belindát elteszik láb alól. Azaz, hogy Portás fogja ezt megcselekedni az ő erős fogaival. Csak ki köll lesni az alkalmas pillanatot.

Hanem hát persze: ez volt éppen a legnehezebb. Mert az az unalmas Zsófiika szörnyű módon vigyázott az ő uj kedvencezére. Mintha megsejtette volna, hogy gonosz csíny készül ellene. Én bizony nem hiszem, hogy sejtette, hanem alkalmasint úgy volt a dolog, hogy mert nagyon szerette az uj bábút, hát gondját viselte, nem hagyogatta el, hanem vagy bezárta a fiókba, vagy ha kiemelte, akkor mindig az ölében tartotta és magával vitte sétálni.

Igy mult egyik nap a másik után és az össze-esküvök hiába lesték a jó alkalmat. Egy izben a Kóczos Viczának majdnem sikerült, hogy kidobja Belindát az ablakon. Oly ravaszul cselekedte, hogy amint egymás mellett ültek az ablakban, hirtelen rádőlt, mert látta, hogy kint a Portás ögyeleg az ablak alatt, tehát mindjárt a fogai közé kaparíthatja. A terv bizonyosan sikerül is, ha az alkalmatlan Marcsi bácsi éppen akkor ott nem sétál szintén az ablak alatt és meg nem kapja a bukófémben levő Belindát.

— Zsófi hugom, jobban vigyázz a Belinda hercezkisasszonyra! Ha most kiesik, okvetlenül betöri az orrát.

Az ármányos tervből az lett, hogy Zsófiika még jobban vigyázott. Ez persze sehogy sem volt kedvére a boszu-lihegő Viczának és pörölt is minduntalan czinokosával.

— Igy soha sem boldogulunk! mondá. Neked köll már valami okosat kigondolnod, hiszen erős és fúrge vagy. Akár a kezéből is kiránthatnád Zsófikának. Ha futásnak eredsz, nem ér utól.

— Nem ér utól, az bizonyos, de ha vissza térek, akkor mi lesz? Fogja a pálczát és kiporolja a bundámat.

— Hát aztán? Nagy baj is az!

— Hm! Te könnyen beszélsz, neked semmi bajod sem esnék. Nem is tudod, miféle mulatság az, mikor valakinek a bundáját porolják, de úgy, hogy maga is benne van. Nekem semmi kedvem ilyen mulatságra. Inkább lemondok az egész tervről.

— Szép is volna! Akkor örökre ebben a szomorú állapotban maradunk. Gondold meg, hogy ha ez a kényes Belinda nem lesz többé itt, akkor újra mi ketten leszünk a Zsófiika kedvencei, akkor újra jó dolgunk lesz.

— Persze, persze, az nagyon jó volna. No, majd meglátjuk, csak várjunk még egy kicsit.

V.

Aki türelmesen vár, annak előbb-utóbb meg is jön a jó szerencséje. Igy hát végre Kóczos Viczának és Portásnak is megjött a rég lesett jó alkalom, melyről azt hitték, hogy ez az ő szerencséjük. Pedig biz' az megesik, hogy valaki olyat vall szerencséjének, amiről aztán kiderül, hogy csak siralmas bajt okoz.

Egy szép napon Zsófiika éppen sétára indult Belindával, mikor Marcsi bácsi a szobába vissza hívta, hogy ott valamit mutasson neki. Zsófiika gyanutlanul letette a bábút a padra és bement.

— No még tegn baszkodotás! Itt a



Portás használni neki rokon kap linda szó tudta an Viczának benne, társát a ezolt, ta mert m kívánság a Zsófik

Egysz magát ott, am szokott. az ajtó sza. De munkáj

— No most! kiáltá Kóczos Vicza, ki még tegnap este óta elfeledve ott gubbaszkodott a pad alatt. Rajta, vitéz Portás! Itt az idő, most vagy soha!

— Ejnye, gonosz mihaszna kutyája! Mit csinálsz? kiáltá Zsófia.

És ekkor már fülön is fogta Portást.

— Eh, ti csuf és gonosz teremtések!

Látni sem akarlak többé! Bizonyosan azért tetted, mert Belinda szebb mint Vicza, akit régóta látsz, mégsem bántottad soha. Megálljatok, átadlak Marcsi bácsinak, végezzen veletek.

S az egyiket fülön, a másikat torkon ragadva, vitte őket az ajtó felé, hol a lármára már megjelent Marcsi bácsi és átvette a két bűnöst.

— No, mindjárt végzek én velök. Ezt a Kóczos Viczát ide dobjuk a sarokba s majd megmondom az

Portás is úgy látta, hogy föl kell használni a jó alkalmat. Bösz haraggal neki rontott Belindának és derékon kapta fogai közé. Szegény Belinda szörnyen sivalkodott, mert ki tudta ám mondani, hogy »ma-ma!« Viczának kaján gyönyörúsége telt benne, mikor látta gyűlölt vetélytársát a nagy veszedelemben. Táncozott, tapsolt nagy kárörömében, mert most már beteljesedik régi kívánsága. Holnap már újra ő lesz a Zsófiika kedvence.

Egyszerre azonban földre vágta magát és oly mozdulatlanul feküdt ott, amint jóra való bábu feküdni szokott. Igen, mert észre vette, hogy az ajtó nyílik és Zsófiika jön vissza. De Portás, elmerülve gonosz munkájában, nem vette ezt észre.



öregbéres kis Jancsijának, hogy haza viheti magának. Portás barátunk pedig nem fog többé szabadon kalandozni, hanem mint házőrző ebnek illik, nappal szájkosárral oda lesz kötve a helyére. Lássuk Belindát! No, nincs nagy baja,



A NYILPRÓBA.

Már jó öt perc telt bele, hogy Kálmánka ott áll az ajtóban: se ki, se be. Megindult, hogy majd sétálgatva eszegeti meg odakint az almáját, melyet oszonnára kapott. A mama meg is engedte, hogy kint sétáljon, tehát egészen vígan indult meg. De sehogysem tudott odább jutni az ajtó küszöbénél.

— Ha vissza megyek, mama kérdezni fogja, miért tértem vissza... azt pedig már csak nem mondhatom meg... Jo-

csak a ruhája szakadt el. Veszünk neki másikat.

Zsófiika bevitte Belindát a szobába és mint sebesült beteget lefektette a bábúágyba, ott gondosan ápolta. És mondhatom, másnap a gyönyörűséges Belindának csakugyan nem volt semmi baja.

A két bűnös pedig ott hált az udvaron, míg csak Janika elő nem került és el vitte Viczát a szerény béresházba, honnan Vicza nem is tért soha többé vissza a fényes uri lakba. Portás pedig lánczra kötve elmékedett aztán sokszor ilyformán:

— Rossz dolog volt, amit tettünk, nagyon rossz! Okosabb lett volna jól megfézni és nem irigykedni. Kaján rosszat terveztünk, de magunkat büntettük meg. Mert hajh!... igaz az, hogy aki másnak vermet ás, maga esik bele!

lánka is oda bent van, megint nevetne rajtam.

Azt pedig Kálmánka nagyon nem szerette, ha Jolánka nevetett rajta. Mert az igaz, hogy Jolánka valamivel nagyobbacska volt; de Kálmánka sokszor hallotta, hogy a fiúnak vitézebbnek illik lenni, és nagy szégyen, ha a leányok nevetnek rajta.

— Persze, könnyü neki!... őt nem bántják Rudi meg Tóni... de nekem mindig utamba állanak, pedig nem bírok velök... ezt meg ők is tudják és csak azért is csufolnak. Ó, bár mennének

már odább hogy ki ak is ott les szantsana.

Csakug Tóni nem ő jeles és az igazat Ámbár a hasznát m lazás me De csak



Végre kellett, va arra szá

— Me elkerülhe

Megpro nem sike az ajtón, széd, s a tába kerü külni!

már odább . . . bizonyosan észre vették, hogy ki akarok menni, és most csak azért is ott leskelődnek, hogy megint megboszantsanak.

Csakugyan ott álldogált Rudi meg Tóni nem messze, még pedig Rudi az ő jeles és híres íjjával, melyet Kálmánka, az igazat megvallva, nagyon irigyelt tőle. Ámbár az is igaz, hogy valami nagy hasznát nem vette volna, mert a nyilazás mesterségéhez nem igen értett. De csak annál inkább irigyelte Rudit,

akinek ilyen pompás játékszere is van és tud is vele bánni. Csakhogy éppen azért még veszedelmesebb volt most oda tévedni az utjába, mert a milyen vakmerő vitéz Rudi, bizony még bele lövi a nyilat Kálmánkába. Ezért álldogált oly sokáig tétovázva

az útján.



Végre azonban mégis csak mozdulni kellett, vagy előre, vagy hátra. Kálmánka arra szánta el magát, hogy előre.

— Megpróbálok, talán amott oldalt elkerülhetem őket . . .

Megpróbálni megpróbálta, de bizony nem sikerült. Alig hogy kitette lábát az ajtón, már észre is vette a két szomszéd, s az egyik elejébe, a másik a hátába került. Nem lehetett előlük menekülni!

— Hova sietsz oly nagyon, Kálmánka? Megállj csak egy szóra!

— Nem érek rá, felelé Kálmánka kurtán.

— Ohó! Rá köll érned, ha mi akarjuk.

— Szeretném tudni, miért? Mit akartok velem?

— Hát . . . hát most legelőször is azt akarnám, hogy az a szép alma az enyém legyen. Hiába dugdosod, láttam.

— Ha láttad, ha nem láttad, azért nem lesz a tied. És ha erővel elveszed, megmondom a mamának és ő majd beszél a te mamáddal, akkor aztán kapsz.

— Oh, azt tudom, hogy te csak ilyen vitéz vagy, csak árulkodni tudsz, inkább is holmi pityergő kisasszonynak volnál való, nem pedig fiúnak. Már én ugyan röstelném, ha olyan gyáva volnék.

— Én nem vagyok gyáva, az nem igaz! Ti ketten vagytok, nagyobbak is vagytok, hát éppen az nem valami nagy vitézség, ha ti támadtok ellenem.

Ez annyira igaz volt, hogy Rudi hamarjában nem igen tudott rá felelni. De Tóni hamar föltalálta magát és így szólt:

— Nem is akarunk mi veled erőszakoskodni, sem pedig birkózni, mikor sokkal kisebb vagy. De azért bebizonyíthatod mással is, hogy méltó volnál-e barátságunkra, hogy nem vagy holmi félnék pityergő leányka. Ha azt bebizonyítottad, akkor pajtásunknak fogadunk és még mi védünk meg, ha másvalaki akarna bántani.

— Hát én be is bizonyítanám, ha tudnám mivel.

— Oh, azt mindjárt kitaláljuk, szólt Rudi furfangos nevetéssel. Én minap színházban voltam és ott nagyon szép szindarabot láttam. Az volt benne, hogy egy fiúnak a fejére almát tettek és az apja onnan nyíllal lőtte le. És nagyon dicsérték azt a fiút, hogy nem félt, pedig a nyíl az ő fejét vagy mellét is érhetne volna, ha az apja rosszul czéloz. Hát te ki merné-e így állni, ha én puffantanám el a nyilat.

— Ki én!.. ha te is olyan jeles nyilas volnál! szabódék Kálmánka.

— Ahá, tehát félsz! gunyolódott Rudi. Most már keresed az ürügyet, hogy kibuvhass a próba alól.

— No hát nem félek.

— Jól van. De az nemcsak addig van ám. Ha bátran kiállod a próbát, ha meg nem mozdulsz, el nem futsz, mikor lövök, akkor tovább sétálhatsz az almáddal. Ha pedig megijedsz, akkor enyém az alma. Nem mondhatod, hogy nem igazságos uton kaptam tőled.

Kálmánkának ugy tetszett, hogy mégis van valami hiba ebben az igazságban. Már ugyan mért köllene neki az ő jó almáját, az ő kétségtelen igaz tulajdonát ilyen bolondos módon megmenteni? Aztán meg, szó ami szó, szepegett is egy kicsit, vagy talán nagyon is. Nem is volt az egészen tréfa dolog, és én magam sem igen szerettem volna oda állni a Rudi nyila elé. Kálmánkának is volt már annyi esze, hogy szerette az orrát, szemét. Az pedig egy csöppet sem lesz mulatságos, ha a próbát vitézül kiállja ugyan és megmenti az almáját, ami ugyis az övé, de aztán baja

esik az orrának, vagy a szemének. Mert a Rudi nyila nem éppen nagyon veszedelmes szerszám ugyan, nincs vas hegye, nem is igen ölné meg talán a verebet sem; de ha valakit arcban talál, azt bizony mégis meg lehet érezni.

De hát már benne voltak a vitézkedésben és Kálmánka véget akart már egyszer vetni annak, hogy Rudiék mindig csufolják és üldözik. Azért egy kis gondolkodás után fölkiáltott:

— Jól van, hát megmutatom, hogy csak azért sem félek. Meglátom, tudsz-e olyan jól nyilazni, amint híreskedel.

Ha Kálmánka egy kicsit jobban ügyel, észre vette volna, hogy ezzel az elszánt beszéddel ugyancsak zavarba ejtette Rudit és Tónit. Mert ezek össze sugtak.

— Nem jó lesz az, Rudi, szólt Tóni. Ha valamikép megtalálod sérteni, megtudja a mamája és akkor bajunk lesz.

— Dehogyan lesz! Én csak az almát akarom. Ne félj, nem fogok én rálőni, csak ijesztgetem; másfelé ereszttem a nyilat.

— Jaj de okosat gondoltál! Így már jól van. Persze hogy meg fog ijedni és elfut, aztán mienk az alma.

— Természetesen. Te állj oda melléje és ijesztgesd, hogy én bizony rosszul czélozok, belelövök az orrába. Majd elmulik a kedve a vitézkedéstől és ide adja az almát.

Egyelőre, amíg a készülődés tartott, Kálmánka nem ijedt meg. Oda állt a helyre, melyet kijelöltek neki; és Tóni föltette fejére az almát, miközben így szólt:

— Most aztán jól megállj ám! Nem tréfa az, ha a nyíl rosszul talál; bizony



volna, ha veszedelmes ismerték a birokra kelnek tudta mire elszánn egykönnyen

Rudi hoz leste, mikor ijedni. De nem is futott Rudi volt i kor Kálmánka

— No, le tart.

Most má ben marad gondolni, ha lőnie, mert

— Már h az almához azt fogom r



kiüti a szemedet is, vagy betöri az orrodát . . . No, csak álljgy, ahogy most ide igazítottalak . . . én most oldalt állok, mert nem szeretném, ha Rudi engem nyilazna meg.

Ez a biztatás nem valami kellemesen hangzott, és Kálmánka, mi tagadás benne, nagyon sokkal jobban szeretete

volna, ha nem keveredik bele ebbe a veszedelmes tréfába. De Rudiék rosszul ismerték ám őt. Az igaz, nem mert velök birokra kelni, mikor sokkal gyöngébbnek tudta magát; de ha egyszer valamire elszánta magát, nem hátrált meg egyikönnyen. Megállt tehát bátran.

Rudi hozzá fogott a czélozgatáshoz és leste, mikor fog már Kálmánka megijedni. De ez csak nem akart ijedezni, nem is futott el. Most már bizony megint Rudi volt inkább megakadva, kivált mikor Kálmánka rákiáltott:

— No, lőjj hát már! Nagyon sokáig tart.

Most már lőni kell, különben szégyemben marad. Annyit meg tudott Rudi gondolni, hogy Kálmánkára nem szabad lőnie, mert abból baj lenne.

— Már hiába . . . hát nem jutok hozzá az almához . . . följebb czélozok . . . és azt fogom mondani, hogy véletlenül meg-

csuszott az íjjam hurja, azért nem találtam.

Elpattantotta a nyilat és az almát csakugyan nem találta, sem a bátran ott álló Kálmánkát; de eltalált valami egyebet. Mert amint a nyilat ellőtte, a következő pillanatban nagy csörgés-csörömpölés hallatszott, s egy ablaknak az üvege szerteszét hullott le a földre.

Megrettenve bámult oda Rudi, de még Tóni is; aztán futni szerettek volna de már későn volt. A saját lakásuk ablakát zuzta be a nyíl. Apjuk rögtön ott is termett az ablaknál, látta Rudit az íjjal s a következő pillanatban már kint, is volt és mindjárt kezdődött a valla-tás. Ez pedig nagyon keserves volt. Elköllött mondaniok: mit tettek, de még azt is, hogy miért. Ezt pedig nehéz volt megvallani. Azt nem merte Rudi mondani, hogy komolyan tervezte a próbát Kálmánkával, hogy igazán rá akart lőni, ami nagy veszedelmet okozhatott volna és amit csakugyan nem is akart; megköllött tehát vallani az igazat, hogy ilyen furfangos csínnyel akart hozzá jutni az almához, csakhogy az ablak adta meg az árát.

No, meg Rudi és Tóni is alighanem szintén megadták az árát. Mert apjuk galléron fogva vezette be őket, s a szobából aztán mintha sirás-rivás hallatszott volna.

Kálmánka, aki a valla-tást végig hallgatta és szintén megtudott mindent, eleinte boszankodott egy kicsit, hogy vele ilyen komédiát üztek; de aztán nagyot nevetett, mert hiszen bele buktak és most ugyancsak keservesen bánják.

Ő pedig szépen odább sétált és jóízűen megette az almáját.

E naptól fogva pedig békessége volt. Rudiék nem álltak többé utjába, nem csufolták, sőt inkább elkerülték, mert nagyon röstelték fölsülésüket és jól tudták, hogy Kálmánka jót nevet, valahányszor látja őket; most már ő fizethetné vissza a csufolódást.

De Kálmánka ezt nem tette. Pár hét mulva lassanként elfeledték a csinyt, s ha találkoztak, inkább nyájasan beszélgettek. Lassan-lassan egészen jó barátok is lettek, s most már békességben játszógnak együtt.

A RÉGI KASTÉLYBAN.

(Képei a czimlapon.)

LEÜLÖK a kandallóhoz,
Fel van szítva melege;
S amit elmondanék róla,
Az is már egy agg rege.

Egykoron fényes terem volt,
Ahol ülök, e hely itt;
Messze földön jól ismerték
Urát és cselédjeit.

S jött egy szörnyű vészes reggel
— Igy beszéltek ezt nekem —
A lázongó nép üvöltve
Tort ült vérző testeken.

Gyujtogatott, ölt és rabolt,
Vakon és kegyetlenül —
Asszony, gyermek, gúzsba kötve
Nézte tehetetlenül.

Az az asszony — dédanyám volt,
Az a gyermek — nagyatyám,
Édes anyám édes atyja;
Sírban nyugszik mind a hány.

A nagy kastély — pusztulás, rom,
Benne ketteeskén lakunk . . .
S a pattogó kandallónál
Ülünk busan s hallgatunk.

Ülök, ülök, üldögelek,
Várlak, édes jó anyám —
És a multból, ábrándoknak
Szakad tarka raja rám.

Amíg megkerülsz utadból
S mellém telepedsz te is:
Addig a vén kandallóban
Megtört a leveske is.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLI. köt. 18. és 19-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Pleininger Hilda, Báthly Béla és Zoltán, Könyöki Ella, Prettenhoffer Pisti, Balkányi Kálmán, Lesko Irénke és Piroška.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pietrovszky Aladár. Ha lesz háborunk a muszkával, azt szeretnéd tudni: mi győzünk-e, vagy az ellenség? Ha én azt tudnám, kis öcsém, azt kérdeném: hogy egy liter gyémánt? Mert én akkor azt félkézzel is ki bírnám fizetni. Jövőre tán valami okosabb dolgot is kérdezhetnél tőlem. De mit is bajlódol te a politikával? Hogy melyik a derekabb: a Nemzeti párt-e, vagy a Szabadelvű párt? Elég tudnod azt, hogy valamennyi jó hazafiakból áll, akik legjobb meggyőződésükhöz képest szolgálják a közügyet. Hát a jó Istent hányféle felekezet imádják! Csak tiszta legyen a fohászzkodás: Isten előtt ez a legkedvesebb. — **Taussig Andor.** Örömd és hálád nyilatkozata jólesik nekem; de ne feledd, hogy a »Kis Lap« olvasására csak akkor keríthetsz sort, ha minden egyéb dolgoknak elvetetted a gondját. — **P. D.** Ezer üdv a nagyapának s az édes kis unokának. — Több levélről a jövő számban.

JÓTÉKONYSÁG.

A »Gyermekbarát« céljaink előmozdítására: Patterson Margit és Orsolya 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.